

Új zsarnokság: a liberális menedzser-terapeuta komplexum

A valódi hatalom a woke-ideológia használóival és propagandistái kezében van.

Mélyfúrás

2020. december 25. 17:00

írta: Megadja Gábor

<https://kontra.hu/uj-zsarnoksag-a-liberalis-menedzser-terapeuta-komplexum>

A haladók egyik fontos állítása az, hogy a jobboldal a hatalom - különösen Magyarországon és Lengyelországban -, hiszen ők az „állam“, és hatalom csak az állam lehet. (Ez minden kétséget kizáróan kiderült a közel egy évtizede lezajlott médiatörvény vitájában: ugyan a média „negyedik hatalmi ágként“ hivatkozik magára, ám mégis különleges elbánásban kell részesülnön, ők ellenőrzik a többi hatalmat, őket viszont nem ellenőrizheti más hatalom. A fékek és ellensúlyok kiötlői beajulnának.)

Ezen állítások alátámasztásához kiterjedt propaganda-hálózatot üzemeltetnek, amit főleg az ún. „független sajtó“ testesít meg, de felhasználják a munkában a celebeket, színészeket, művészeket stb. - vagyis azokat, akiknek nem kell sokan lenniük ahhoz, hogy hangosak legyenek.

A fontos az, hogy nézetük szerint egyrészt ők képviselik az elnyomottakat és a kisebbségi, marginalizált álláspontot, másrészt ők maguk az elnyomottak.

Tehát azt kéne elhinnünk, hogy az erőforrásokkal bőven ellátott, globális „legnagyobbakat“ (tech-cégek, NGO-k) a maguk oldalán tudó legnagyobb elérésű médiumok és személyek vannak peremre szorítva és szenvednek el elnyomást.

Ezt a képzetet arra a 20. századból ránk maradt előfeltevésre építik, hogy az elnyomás csak az állam és a politikai hatalom irányából érkezik, csak ezt szükséges korlátozni és csak az állam és politikai hatalom által vallott, általuk törvényekbe írt szabályok eredménye lehet represszió - továbbá csak náluk lehet erőfölény, minden más szereplő gyöngé, törékeny és ártatlan (meg filantróp).

Csak hogy a 21. században az új totalitárius fenyegetés nem a gyakran lassú, lomha, és nem is globális kiterjedésű nemzetállami politikai hatalmak irányából érkezik - az új totalitarizmus a magánszférában épül.

Marx nem csak abban tévedett, hogy a tőke jobboldali vagy reakciós, de abban biztosan. Az ugyanis világos, hogy a legnagyobb globális vállalatok, a mainstream és közösségi média, a multicégek mind a „woke“ ideológia hívei és aktív terjesztői, propagandistái.

Akik a múlt században még marxisták voltak és el akarták törölni a magántulajdont, azok hirtelen felfedezték a magántulajdon szentségét - e szentség valóban szó szerinti értelemben az hívei szerint. Ismerjük a megfejtést: „a Facebook magáncég, azt csinál, amit akar!“ - nyilvánvalóan akkor ez vonatkozik azokra a vendéglátóhelyekre,

benzinkutakra és egyéb magánvállalkozásokra is, akik annak idején az amerikai délen nem szolgálták ki feketéket. Az amerikai jobboldal egy jelentős részét épp az bénítja meg teljesen, hogy a „magán szentsége“ dogmája miatt nem mernek vagy nem akarnak szembeszállni az új totalitáriusokkal.

Ahogy korábban a marxisták, szocialisták, kommunisták számára minden eredendően rossz volt, ami „magán“, ma minden rossz, ami állami vagy nemzeti. Nem véletlen, hogy a „woke“ ideológia propagandistái bűnösnek tüntetnek fel mindent, amire az államok/nemzeti kormányok forrást adnak, miközben szentnek mutatják be azokat, akik a „magán“-szektorban teszik ezt. Utóbbi morális többletet jelent, a pénznek elvész a szaga. És ahogy a korábbi marxisták-kommunisták esetében, úgy ma is nyilvánvaló, miért képviselik ezt a hazug retorikát: mert nagyon jól tudják, hogy a „piac törvényei“ akadálytalanul számolják fel a szellemi pluralitást, ahogy korábban a totalitárius állam tette ezt.

Ha ugyanis rábizzuk a „nagyokra“, hogy miben hihetünk és mit mondhatunk, akkor a korlátok nélküli woke-diktatúra fog megvalósulni. Ezért amikor a hazai és külföldi mainstream média propagandistái méltatják, nos... saját magukat és elítélik a jobboldali „propagandistákat“, mindezt morális szósszal leöntve, abban ezt az egyszerű törekvést kell látnunk: semmi mást nem akarnak, mint felszámolni a szellemi sokszínűséget. Ha minden a globális nagyok kezébe kerül, mindenki ugyanazt a nótát fogja fűjni, maximum kánonban.

A globalista gazdasági-média komplexumban nem létezik a „woke“-ideológiától eltérő vélemény. Ez a komplexum nyilvánvaló hatalmi fölényét csomagolja áldozati pózba.

(A másfajta „sokszínűséget“ persze nem gyűlölik, az jó dolog! Mindenkit befogadnak, feketét, fehéret, sárgát, meleget, heterót, bárkit - de csak addig, amíg az illető elkötelezett azon ideológia iránt, amely iránt ők is. A legnagyobb ellenségeik ezért éppen a „nem-woke“ melegek, feketék és egyéb kisebbséghez tartozók lesznek.)

A 20. századi logika valójában már a 20. században is elavult volt. Azaz, már a 19. században is voltak, akik felismerték, hogy közel sem csak az állam lehet elnyomó. Létezik ugyanis a konformizmus jelensége, amit inkább kevesebbszer, mint többször kényszerít ki az állam. A konformizmus nem az államhoz, hanem a „társadalomhoz“ kötődik (akármit is jelentsen ez, ha jelent egyáltalán valamit).

Sőt: a kicsit pallérozottabbak jobban féltek a társadalom lopakodó konformista

elnyomásától, mint az államétól. A totalitáriusok pedig belátták, hogy az állami erőszak talán a legrosszabb és legkevésbé tartós módja a totális hatalomgyakorlásnak. A befolyásolás és a puha módszerek sokkal hatékonyabbak. (Nagyjából egy évszázadra volt szükségük, hogy eljussanak addig a klasszikus felismeréshez, hogy szuronyok hegyén nem lehet kormányozni.)

Ma a konformista nyomást a fogyasztáson, a médián és a magáncégek érzékenyítő tréningjein keresztül gyakorolják az új totalitáriusok - nem kell, hogy mind tudja, hogy totalitárius, az ilyen műveletekben mindig megfelelően sok a hasznos idióta. Van, aki nem is reflektál soha a problémára, csak kötelességből teszi; van, aki üzleti megfontolásokból áll be a sorba; és van, aki igazhívó, és jobb embernek érzi magát attól, hogy a woke-ideológia propagandistája ilyen vagy olyan módon (nem szabad alábecsülni az önelégültséget, az is hatékony kábítószer).

Látszólag tehát a woke-ideológia konformizmusa pusztán csak „kínálati“ oldalról fogalmazódik meg, a fogyasztók szabadon választhatnak. Ezzel szemben csak néhány magányos örült van és néhány létező állam, amelyek rettenetesen, hiszen nacionalisták-populisták. Valójában aki önként nem szán rá időt és energiát, annak nemigen van más választása, mint passzív módon pontról pontra elfogadni a woke-ideológia téziseit.

Minden nagy multi, a mainstream média és az utóbbit aktívan segítő (és az ellentétes nézeteket tiltó, törölő) közösségi média pontosan ugyanazt az agyoncukrozott, mérgezett süteményt gyömöszöli folyamatosan a fogyasztó szájába. Miközben „állami propagandahálózatról“ beszélnek (ami borzalmas, ám ugyanakkor állításuk szerint nem nézi, hallgatja, olvassa senki), ők működtetnek egy kiterjedt, forrásokkal rendkívül jól ellátott propagandahálózatot, amely különböző módokon és csatornákon keresztül teríti ugyanazt a woke-ideológiát.

A mechanizmus jól ismert: míg a korábbi totalitarizmusok idején az erőszaktól való félelem miatt hallgatott az, aki mást gondolt, ma a kiközösítés és a megvetés miatt teszi ugyanezt. Nem kevés szempontból az utóbbi a hatékonyabb. Ennek a másik oldala, amikor ünneplésbe kezdenek, ha valaki Hollywoodban transzneművé válik - mondván, ez bátorság. Nos, annyi bátorság kell ma Hollywoodban transzneművé válni, mint a második világháború alatt belépni a norvég SS-be. Tradicionalista katolikusként coming outolni ilyen közegben már jóval nehezebb.

A kiközösítés hatékonyabb eszköz a jól látható kényszerrel és erőszakkal.

A totalitáriusok egyik első és legfontosabb feladata mindenesetre - akár az államot használják eszközként, akár a „szent piacot“ - az, hogy kirángassák az embereket a

már meglévő közösségeikből. Erre azért van szükség, mert a totalitáriusok indoklása szerint ezek a közösségek „elnyomóak”: elnyomó az egyház, a család, a hadsereg, az iskola. Ezért vagy „fel kell szabadítani” az egyéneket ezek járma alól, vagy el kell foglalni őket és át kell alakítani a totalitáriusok aktuális kedvenc ideológiája alapján (utána már természetesen nem elnyomóak ezek az intézmények). Amennyiben a hadművelet sikeres, onnantól már a totalitáriusok kizárólagos befolyása alá tartoznak az egyének. Ha ugyanis nem tartoznak sokféle közösségbe, amelyekben sokféle tudás van, akkor a woke-ideológiával konkurens tudásokkal, azokat megkérdőjelező állításokkal nem nagyon találkoznak. Ez a cél, és ezért kell rombolni azon közösségeket, ahol még nincs teljhatalma a totalitarizmusnak.

Nem véletlen, hogy a mai baloldaltól ugyanúgy azt halljuk, mint a korábról, hogy a család elnyomó, felszámolandó intézmény, az erőszak fészke (az iskola dettó). A baloldalnak több százéves projektje a család felszámolása - nem Marxszal és Engelszel kezdődött, hanem legkésőbb Rousseau-val. És a család gyakorlatilag az utolsó az intézmények sorában, amit nem sikerült még lerombolni vagy a saját képükre formálni (bár Magyarországon és környékén valamelyest jobb a helyzet az intézmények tekintetében, mint nyugaton).

A fő az, hogy a gyereket, de a felnőttet is a kommunista párt, a liberális értelmiség, a celebek, a mainstream média, a Facebook és a Netflix nevelje - bármelyik jó, hiszen mind a megfelelő ideológia szolgálatában áll. Márpedig ha nem a család vagy az iskola neveli a gyereket, akkor a média, a Facebook, és a Netflix fogja.

Ezért sikoltoznak a haladók a hagyományos családmódel ellen, és ezért méltatják ezek alternatíváit, vagy mondják azt, hogy mivel a realitás nem a hagyományos család, ezért nem is kell azt kitüntetve támogatni.

Ez ugyanaz a „jogvédő” póz, amit minden esetben fölvesznek, csak épp azoknak a „jogait” nem védik ilyenkor, akik az ilyen politikák áldozatává válnak. Mindennek van ugyanis következménye: általánosságban nem jó apa vagy anya nélkül felnőni, bármiért is áll elő ez a helyzet. A legnyilvánvalóbb példa erre az amerikai feketék helyzete, akiknél épp azért olyan magas a bűnözés és a szegénység aránya, mert igen jelentős részük apa nélkül nő fel. A mai lázadó fiatalok is az „apátlanok dühét” fejezik ki.

A konformista véleményegységgel szemben ugyancsak a hatalmak és tekintélyek, közösségek pluralitása védhetné meg az egyént - épp ezért feladata az új totalitáriusoknak (épp úgy, mint a régieknek) e sokszínű közösségek felszámolása. És mivel a nemzeti politikai hatalmak szembenállnak a woke-totalitáriusokkal, így ott

szerepelnek a sorban a család, iskola, egyház mellett. (Az egyház - talán - kevésbé hangsúlyos ellenség ma Magyarországon.)

A különbség az új totalitáriusoknál a módszerekben van:

ma nem látványos rombolással, erőszakkal, kolhozosítással és munkatáborok felállításával érik el a múlt eltörlését, hanem a hagyományos tudások eltörlésével - azaz, a rombolás ma nem fizikai, hanem szellemi természetű. A régi, „fizikai“ totalitáriusokat felváltotta a totalitárius kultúrbal.

Ha a woke-univerzumon kívül nincsenek alternatív tudások, egy-két generáción belül mindenki az Igaz Hit gyermeke lesz. Ezért mindent el is követnek: a multik a nyomulós érzékenyítéssel, a tech-cégek a bevándorló-és lmbt-PR-al, valamint a cenzúrával, a mainstream liberális média pedig a mindent elárasztó propagandával.

A modell valójában nem új, csak a székhely az állami adminisztrációból átkerült a magánszférába - illetve haladóbb országokban megosztják egymás között a feladatokat.

Ahogy a 20. század második felében a gazdasági balt felváltotta a kultúrbal, úgy került át a hangsúly fokozatosan a jövedelmi újraelosztásról a nem-anyagi természetű jólétre vagy inkább jól-létre.

A kultúrbal ekkor foglalta dogmába a „tekintélyelvű személyiséget“ és az előítéleteket. A lényeg már nem a gazdasági egyenlőtlenségek kiegyenlítése volt, hanem a rossz, káros nézetek kigyomlálása az állampolgárokból. Az újraelosztás nyelvét felváltotta az orvoslás, gyógyítás, a terápia nyelve (lásd: A liberalizmus után és Multiculturalism and the Politics of Guilt: Toward a Secular Theocracy).

Kialakult a terápiás liberális állam, amelyben az adminisztráció munkatársai már nem a „dolgok igazgatásával“ voltak elfoglalva, hanem szociális munkásként és szociálpszichológusként emberek gyógyításával - az emberek ugyanis magukban hordoznak több tucat káros nézetet és érzést, előítéleteket, igazságtalanságra való hajlamot, rasszizmust, homofóbiát stb.

A legfőbb bűn már nem a gazdagság vagy a „termelőeszközök“ birtoklása, hanem az érzéketlenség. Az emberek betegek, a rasszizmus, igazságtalanság, előítélet betegségeiben szenvednek, így a terápiás állam feladata a gyógyítás. A kultúbal nyelve a pszichologizálás és a moralizálás lett a gazdaság-és érdekviszonyok nyelve helyett. A celebek által előadott politikai agymosás ezért is van lélekgyógyozásként (- simogatásként) tálalva és előadva.

(Egy hosszabb zárójel:

Vannak persze eredendően előítéletes és rossz kultúrák - a fehér keresztényeké -, és vannak olyanok, amelyek áldozatiak, bármilyen barbárságokat követnek is el.

Persze a fehér-ellenesség propagátorai szinte egytől egyig fehérek, és a „csokik előre” hadművelet szabályai alapján használják ma is eszközként a színesbőrűeket - ma nem csak a gazdasági hasznot hajtják a fehéreknek, hanem az érzelmit is.

Ha nem is értünk egyet Susan Sontag azon velős megállapításával, miszerint „a fehér faj az emberiség történelmének daganatos betegsége”, az mindenképp igaz, hogy a fehér liberálisnál kártékonyabb típust keresve sem találánk. Az mindenesetre állandó a fehér liberálisoknál, hogy a feketék azért léteznek, hogy ők jól érezzék magukat.)

Nem az a fontos, hogy a javak egyenlőbben legyenek elosztva, hanem az, hogy mindenki JÓ EMBER legyen: érzékeny, toleráns, figyelmes, befogadó. Nem véletlen, hogy a „woke” ideológia könnyebben latba vethető a gazdagok részéről, és alkalmazzák is: az elképzelhetetlen vagyonnal rendelkező Gates, Zuckerberg vagy Dorsey pont, hogy nem a bal ellenségei, mert „kizsákmányolók” és szupergazdagok, hanem próféták, követendő példák: egyszerre menedzserek és terapeuták.

A „woke”-ideológia igen kényelmes a gazdasági erőfölényükkel (vissza)élők számára, hiszen erre a dimenzióra a domináns bal már nem kérdez rá. A Wall Street, a Facebook, a Twitter, az Amazon, az Apple csinálhat bármit, amíg a „jó ügyet” szolgálja, azaz működteti és propagálja a liberális pszichoterápiát.

Épp ezért az ellenséggel való leszámolás nem is a munkatáborba hurcolás vagy a javaktól való megfosztás formáját fogja ölteni (még ha ez utóbbi mellékhatásként lehet is az új típusú „igazságtétel” eredménye), hanem azt, amit „cancel culture”-nak neveznek, a nem megfelelő nézeteket és gondolatokat megfogalmazó emberek kizárását, szellemi megsemmisítését. Ennek ugyanúgy része a közösségi média cenzúrája, az állástól való megfosztás, vagy a gyakorlatban közszolgáltatásként használt szolgáltatások megtagadása. (Extrém esetekben a „helytelen nézeteket” tartalmazó kommentek miatt kiszállhat az illetőhöz a rendőrség is „gyűlöletbeszéd” miatt.)

A „cancel culture” a „magán” úton megvalósított módja a kínai társadalmi kredit-rendszernek. És mindehhez nincs szükség központi bizottságra vagy állami irányításra: a „woke” ideológia tökeerős képviselői egymástól függetlenül, ám mégis megfelelően összehangolva teszik a dolgukat.

A korábbi utópistákhoz hasonlóan a „woke” ideológia hívei is azt remélik, hogy meg lehet szabadulni minden rossz érzéstől, sérelemtől, kellemetlenségtől, erőfeszítéstől - hogy a káros nézetek, gondolatok, érzések (és ha muszáj, ezek hordozóinak) kiirtásával megvalósítható a tökéletes világ, amelyben mindenki jól érzi magát, és nem érnek el hozzá olyan nézetek vagy gondolatok, melyek kényelmetlenséget

okoznak. Propagandistái a leghagyományosabb értelemben vett hamis próféták, akik az embereknek a szenvedésektől való totális megszabadulást ígérik, miközben teljes egészében befolyásuk alá kívánják vonni őket.

Vagyis - ebben legalábbis - nincs újdonság: a kígyók kígyóznak.

A „woke”-disztópia a fentiek miatt jobban hasonlít a Szép új világra, mint az 1984-re - nem véletlen, hogy utóbbit jobban szeretik a woke-hadosztályok rémképként használni. És amíg ellátják a népet digitális szómával, csak kevesen figyelik a kezüket.